

NAGY LÁSZLÓ MIHÁLY

**LÉTMAG
HALÁLTUSA**

– Harry Potter felnőtteknek –

ELŐSZÓ

Sokszor tesszük fel, ha nem is hangosan, csak úgy önmagunkban a kérdést, miért tetszett egy könyv?

Miért olvastuk el olyan hamar, vagy oly sokszor?

A kérdésre nem könnyű válaszolni, még saját magunknak sem.

A kommunista korszakokban befolyásoló tényező volt, hogy a könyvet betiltották, nem lehetett, vagy csak nehezen lehetett megkapni. S mint tiltott gyümölcsbe, nagyokat haraptunk bele. Aztán jött az a valami, amit túl hamar és túl bárdolatlanul demokráciának kereszteltünk. Szabad utat kaptak a könyvek, de az olvasottság nem ugrott meg, igaz, nem is bukott le. Csak finnyásabbak lettek az olvasók. Máról holnapra született írók jelentek meg és tűntek el. Az olvasottságot a botrány, reklám és a címlap sztorik kezdték meghatározni. De voltak olyan könyvek, amelyek mindezeketől függetlenül sikeresek lettek.

Vegyük a Harry Potttert.

A semmiből jött és rövid időn belül világsiker lett belőle.

Mi a titok?

Az, hogy a könyv a gyerekekhez szól, olyan birodalomba, vezeti el őket, ahova minden gyermek kívánczik. S mivel mind voltunk gyerekek, minket is érdekel a birodalom, annak ellenére, sokszor nagyon gyerekes.

Tehát itt van az, amit az író keres, mielőtt szabadjára enged a fantáziáját és íráskészségének köszönhető írói vénájá-

ból csepegtetni, kezdi az irodalmi művet. Ekképp cselekedett Nagy László Mihály a Létmag útra indítása előtt. Mi az a téma, ami mindnyájunkat érdekel?

Mi az, ami mindnyájunkat érdekel, de még nem kaptunk rá választ, avagy ha kaptunk is, az nem volt kielégítő, nem oltotta ki érdeklődésünket?

A kérdés, arról szól, mi lesz, miután nem leszünk?

Mi van a halál után?

Ilyen témát boncolgatni, nehéz, nagyon nehéz, több okból is.

Ha belekezd az ember fenn áll a veszélye annak, hogy tudományos, filozofikus területekre téved, nem beszélve arról, hogy áttér a vallás holdudvarába, ahol ki kell elégíteni a katolikust, a reformátust, az unitáriust, hogy csak a három alapvallást említsük meg. E két ellenérv elég erős ahhoz, hogy az író elvesse a témát? Vajon, miért nem tette?

Az egyik válasz benne van magában a regényben, ott ahol az édesanya azt mondja fiának, hogy erre biztos válasz nincs, mivel a túlvilágról még senki nem tért vissza, hogy elmondja pontosan, mi is van ott, Túl.

Amíg ez nem történik meg, mindent rá lehet bízni a fantáziánkra.

De mi történik akkor, ha ami az írói fantáziában pozitív, az az olvasóéban elrettentő. Ez a kockázat fenn áll. A kérdés jogos.

De az írónak nem az a feladata, hogy jól bevált recepteket adjon az olvasói kezébe. Hanem az, hogy bizonyos kérdőjeles dolgokra keressen választ, válaszokat.

Nagy László Mihály ezt teszi.

De vajon jól teszi, hogy ebbe belevág?

A válasz nem egyszerű.

Az író azt az alcímet adta regényének, hogy Harry Potter felnőtteknek. A szóban forgó regény megírásakor sem receptet adtak a gyerekeknek, hanem teret, ahol a fantáziájuk száguldozni tudott. Mindenki úgy építette ki a varázslás birodalmát, ahogy ő elképzelte.

A Létmag is teret nyújt, alternatívát ad egy olyan rettegett területen, mint amilyen a halál. Miért teszi? Mit tud ezzel nyújtani? Akiknek halálfélelmük van, azok talán egy kis nyugalmat kapnak, akik eltökélt, negatív gondolatokat alkotnak a halálról, azok meginoghatnak.

A halál gondolatával nem szabad játszani.

De a halál gondolatát háttérbe szorítani lehet. Maupassant mondta:

„Én, ha közelről látom a halált, kinyújtom a karomat és visszalököm.” Valahol ezt teszi az író is.

Hogy sikerült-e neki azt majd eldönti a jövő.

Erről biztos választ adni, most, a jelenlegi tudás birtokában nem lehet. Annak idején, amikor először olvashattunk, halottunk a hordozható telefonról azt mondtuk, hogy az illető gyerekkorában túl sokat játszott drótnélküli telefont és ez az agyára ment. S ma annyira természetes a mobil, hogy nélküle elképzelni sem tudjuk a hétköznapjainkat. Nincs kizárva, hogy az évszázadokig elrettentő, tabu téma, a halál utáni misztikum, letisztázódik, és olyan hétköznapivá válik, mint a mobil. Maradjunk annyiban, hogy az író olyan témához nyúlt, ami mindenkit érdekel, s hadd zárjunk egy másik idézettel, Bertholt Brecht mondta: „Aki harcol, veszíthet, aki, nem harcol, már veszített is.”

PÁLYAKÉP

NAGY LÁSZLÓ MIHÁLY

- 1957. Július 30-án született, Kézdivásárhelyen. Marosvásárhelyen érettségizett a Bolyai Farkas Líceumban.
- 1979-ben Tévé Operatőri technikumot végzett Bukarestben, a Román Központi Televízió Stúdiója, Magyar adásánál dolgozott, mint tévé operatőr.
- 1984-ben elvégezte az egyetemet, újságírói minősítést szerzett a fővárosban. Tizenkét évi újságírás következett. A bukaresti Magyar adástól, majd az Ifjómunkás központi hetilaptól, Sepsiszentgyörgyre került a Megyei Tükör napi laphoz, ahol a rendszerváltásig az ifjúsági rovatot vezette. Alapító tagja a Háromszék napilapnak.
- 1995-ben visszatért Marosvásárhelyre, és jó pár lapnak munkatársa, szerkesztője, főszerkesztője, igazgatója (Tabu Magazin, Új Sport, Ifi Fórum, Ötödik Kerék, Erdélyi Napló, Erdélyi Hirdető, Erdélyi Futár).